

yde sin Bistand her. Jeg skal nævne et Eksempel, der er et ganske slaaende Vidnesbyrd om, at den almindelige forstvidenskabelige Dygtighed ikke altid slaar til under saadanne Forhold. Da der for over en Menneskealder siden fra Forstvesenets Side blev gjort Forsøg i Thy med saadanne Skovplantninger, var det en anerkendt dygtig Forstmand, der blev sendt derop for at foretage disse Forsøg; men han brugte ikke de rette Træsorter og støttede sig til Erfaringer, som han havde gjort under ganske andre Forhold, nemlig fra det Sted, hvor han tidligere i sine Ungdomsaar havde hentet sine Løns erfaringer; men de sloge ikke til der. Navnlig gjorde han sig skyldig i et stort Misgreb, idet han ikke tog Hensyn til den Tid, i hvilken de unge Planter slaa i Stampe, som man kalder det, uden at vise Tegns paa synnerlig Bægt og Udvikling, hvilket kan være en meget lang Tid under vanstellige Klimatiske Forhold; især naar man anvender Træer, der ikke iforveien ere akklimatiserede, vil Følgen være den, at en stor Del af dem, saaledes som Erfaringen ogsaa viste, blive uanvendelige under saadanne Forhold. En anden Feil var den, at Forsøget blev opgivet, inden man havde set, om en stor Del af de anvendte Befønstinger ved Plantningen af Træerne kunne give et heldigt Resultat; thi efterat den vedkommende Forstmand var reist bort, opgav Staten Forsøget, og det bemeldte Jordstykke blev overgivet i de tidligere Cieres Hænder. Det laa langt ude i en ubebygget Egn, hvor Ingen betænrede sig om det; men efter en Snees Aars Forløb saae man store Træer paa det Sted, hvor man tidligere havde opgivet Forsøget. Nu var der Ingen, der værnede om det, der var Ingen, der havde Sands for at forbedre eller udvide Forsøgene, Træerne bleve omhyggede og skaatne, Plantningen blev ødelagt, og man kunde ofte se Bognæs kjøre bort med store Træer, som nu mangen Mand vilde give mange Penge for at have om sit Hjem. Jeg har selv eiet en Alet af dette Areal, hvor Forsøget blev gjort, og med egne Dine forvisset mig om, hvad jeg her har udtalt, skjøndt den værste Ødelæggelse skete, inden jeg blev Cier. Dette er imidlertid et Vidnesbyrd om, at den almindelige Forstvidenskab ikke er det, som det kommer an paa, og Høvedelskabet har jo i den Henseende vist, at det har et godt, sundt og praktisk Blik til at bedømme de lokale Forhold og anvende de rette Midler; det har med en saa levende Interesse og stort Held arbejdet i den Retning, at jeg tror, at vi maa være overordentlig glade ved at kunne støtte os til det i alle dets Bestræbelser for at virke i denne Retning. — Endnu skal jeg kun gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til Spørgsmaalet om Telegrafstationerne. I saa Henseende vil jeg sige, at det er et meget underordnet Spørgsmaal for det telegraferende Publikum, om det giver nogle Dre mere eller mindre for et

Telegram. I de Tilfælde, hvor man bruger Telegrafstationen, er det i Almindelighed i Anledning af Spørgsmaal af en saadan Vigtighed, at man ikke tager Hensyn til, om Telegrammet koster en halv Snees Dre mere eller mindre. Hvad der er af langt større Vigtighed, er, at det hele Apparat, der anvendes ved Telegraferingen, hoormed menes Linier, Personale og Sligt, er i en saa fuldstændig god Orden som mulig, og at man ikke af utidig Økonomi mange Gange, f. E. med Hensyn til Reservermateriel og med Hensyn til de Midler, man har til øieblikkelig at afhjælpe indtrædende Forstyrrelser, stiller Telegrafstationen saaledes, at den bliver mindre paalidelig til hurtigt at udføre sine Forretninger. I den sidste Retning tror jeg, at det kan siges, at der ikke saa sjelden har været Mangler i Tjenesten, naar der har været større Standsninger i Telegraferingen. Det er jo ingen Bagatel, om man, naar en Sag af stor Interesse skal meldes ved Telegram, saa kan stole paa, at Telegrammet ogsaa kommer den Vedkommende ihænde i rette Tid og ikke kommer saa sent, at Telegraferingen har været unyttig. Derfor vil jeg meget varmt anbefale, at man hellere sætter en lidt højere Løst paa Telegrammerne og saa med lidt rundelig Haand giver, hvad der er nødvendigt til at gjøre det hele Apparat til et saa brugeligt Hjælpe middel som muligt.

Saastrup: Skjøndt det er angaaende en Sag paa § 19, som ikke ligger for til Bevilling, at jeg vil gjøre nogle Bemærkninger, føler jeg mig alligevel opfordret til at drage denne Sag frem, da det er en Sag af Vigtighed. Først skal jeg tillade mig at takke det ærede Udvalg saavel som Udvalgets ærede Ordfører for den Maade, hvorpaa det har behandlet denne Sag, og som ganske svarer til dens Vigtighed. Navnlig har den ærede Ordfører fremdraget, hvad jeg ogsaa skal nævne, Forholdene ved Nymindegab og den Gjennemgravning, hvorom der nu har været Tale i flere Aar. Den foraarstager jo adskillige Ulemper; blandt Andet skal jeg fremhæve den, som ogsaa blev fremhævet af den ærede Ordfører, at Forholdene, saaledes som de nu ere der, have været meget ødelæggende for Fiskeriet. Før har 300 Familiefædre kunnet finde Næring ved Fiskeri udenfor Nymindegab, men da Udløbet eller Gabet har flyttet sig over 1 Mil sydpaa, har det vanskeliggjort dem Arbejdet i den Grad, at de have maattet opgive at fortsætte Fiskeriet og have maattet gribe til andre Næringsveje. Thi det er jo ikke deres Leilighed at flytte, eftersom Gabet flytter sig. Nu er det imidlertid vist erkendt af Alle, at Fiskeriet hører til et af vort Lands vigtigste Erhvervsstikler, og naar vi saa se, at hvor der før omtrent var 300 Fiskere, er der nu kun 50—60, som beskæftige sig med dette Stykke Arbejde, vil man indse, at der maa være lagt dem alvorlige Hindringer i Veien. Det er